

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 2 - DECEMBER 2010

LE ENO JE POTREBNO

KAJ POMENI BITI LEP

»Da boš lep!« Te besede otroci pogosto slišijo že zelo zgodaj. Ko mati dojenčka kopa in oblači, mu velikokrat ponovi: »Da boš lep.« Večina od nas si želi biti lepa, posebno je to izrazito pri ženskem spolu. Toda vse to nakazuje bolj zunanjo lepoto, ki je prehodna, minljiva. Koliko je bilo lepih ljudi, a so že na pokopališču. Kdor si prizadeva le za zunanjo lepoto, bo kmalu in pogosto razočaran in nezadovoljen. Koliko ljudi sledi modi, a so nezadovoljni! Resnična lepota je lepota srca, ki resnično dela človeka lepega tudi na zunaj.

Ko je bil ruski pisatelj Dostojevski že star, je pogosto poudarjal, da bo svet rešila lepota – nova estetika – velikonočna skrivnost, ko je Kristus prešel fazo trpljenja in smrti in vstopil v stanje poveličanja.

To notranjo lepoto, ki je v prijateljstvu z Bogom in v harmoniji z ljudmi, človek izžareva tudi na zunaj. Tudi starost je lahko lepa, če človek živi v preprostosti, ponižnosti in zahvaljevanju.

Ostal boš mlad, dokler boš sprejemljiv za dobro, lepo, veliko; sprejemljiv za glas narave, človeka in Boga. Če bo kdaj tvojo dušo razjedala slaba volja, naj se Bog usmili tvoje duše, duše starca.

Arški župnik Janez Vianney je rekel: »V duši, ki je z Bogom združena, je vedno pomlad, je vedno lepo.«

Vaš župnik

DAROVANJE

LJUBEZEN

Za tvoj god, o Brezmadežna,
kaj naj otrok tvoj v dar ti da?
Vem, da ničesar ne potrebuješ,
daru pa vendar se raduješ.

Želiš si morda česa drugega,
da bi za dar ti kupila?
kar vrh gora za dar bi šla,
da bi te razveselila.

Rada rožic bi nabrala,
jih na oltar bi tvoj podala,
pa nisem mogla sama jih saditi
in niti enkrat jih zaliti.

Ti veš, da mene noge ne drže,
ti vidiš v siromašno mi srce,
a to najboljšje je, kar imam,
za god, Marija, ti ga dam.

Zvestobo do konca ti obljubim,
naj vsak dan bolj in bolj te ljubim,
naj to bi te razveselilo,
to moje srčno je voščilo.

To pesmico je napisala pokojna Ivanka Meglič ob praznovanju 20-letnice svoje bolezni. 25 let je bila "priklenjena" na bolniško posteljo.

BREZMADEŽNI

O Devica Razodetja,
Ti, ki bivaš v Trojici,
Stvarnikova Mati,
blagoslovljeni sad!

Radost domovine
nam daj okušati
že na tujem,
ko se obračamo Nate!

V raju in na zemlji
Ti najlepša stvar –
povzdignjena narava naša,
ljubezen, pesem stvarstva.

Frančišek Pretnar

BOŽIČNA

Ti nebeško detece,
položeno v jaslice!
Zunaj mrzla burja brije,
v naša srca ljubo klije,
pridi in ne hodi proč,
ljubi Jezus nikdar več.

Ti nebeško detece,
usliši me, kar prosim te,
daj nam vsem v nebesa priti,
k angelcem se pridružiti,
tam bomo prepevali
slavo tebi večne dni.

Sneg pokriva breg, ravan,
cvetk več nima širna plan,
ker umoril jih je mraz,
ali tri imam še jaz.

Prva cvetka je hvaležnost,
druga cvetka ubogljivost,
skupaj naj se združijo,
mene naj prislužijo.

In ko ta svet zapustim,
naj v spominu vam živim.

DOBROTA

KAM ODHAJAŠ

„Kam odhajaš, draga Joži?“
kliče žalostno srce.
„Niti zbogom nisi rekla,
rok podala nisi nam.“

Kakor kaplje smo na veji:
veter pihne, padajo ...
Kratko naše je življenje,
dnevi hitro minejo.

Zdaj se moramo posloviti,
vsi sostanovalci, prijatelji od vas.
Naših naukov se držite,
to želimo zadnjikrat.

Kadar vigred se povrne
v mili vaš domači kraj,
rož na grob mi posadite,
kot ima jih mesec maj.“

Tone in sostanovalci

Duhovna obnova

Torek je, 23. november. Ura je malo čez dve popoldne. Pripeljemo se pred Dom Janeza Krstnika v Trnovem. Ob 15. uri naj bi pričeli z duhovno obnovo. Prišli smo prej, ker smo se s sestro Leonido dogovorili, da si pred tem še ogledamo dom. Vreme je turobno in prav tako je počutje. Stopimo skozi glavni vhod. Tam

nam prijazna gospa ponudi roko in nas lepo pozdravi. Druga gospa pa vsakemu podari medene kruhke, katere so spekli sami stanovalci. Ta prijeten sprejem je v nas vzbudil pozitivne občutke, da si zaželen, da te nekdo pričakuje. Sprehodili smo se po domu in ga občudovali. Presenetilo me je, da so vsa vrata sob zaprta. Zgleda, kot da si v hotelu, in dokler ne odpreš vrat, ne veš, kaj je za njimi.

Ob 15. uri je bila večina že v kapeli, kjer je g. Tone Kompare ob predvajanju diapozitivov povedal veliko lepega, lepih misli in napotkov za življenje. V spominu mi je ostala primera: dejal je, *da je naše življenje kot pšenica*. Vzklije iz semena, raste, trpi, se bori, upira, dozori, nato se jo požanje, premetava, melje, šele nato je moka nared za dober kruh.

Kot drugo, *vsak človek v svojem jedru nosi sporočilo*, kakšno je njegovo poslanstvo, zato je prav, da se večkrat vprašamo, kakšno je to sporočilo? In kot tretje – *nosimo breme drugega*. In še in še.

Potem smo se razdelili v šest skupin, vsaka je imela vodjo, ta je zapisala odgovore na tri različna vprašanja, ki jih je dobila vsaka skupina. Vsaka skupina je imela svoj prostor, časa smo imeli dobro uro.

Ob pol petih je bila malica. Bila je prava pojedina. Dobro smo se najedli, napili in naklepetali. Okrog šestih smo se vrnili v kapelo, kjer je vsak vodja skupine prebral razmišljanja oz. odgovore na vprašanja.

Za zaključek smo vsi skupaj odšli k sv. maši. Po sedmi uri smo se odpravili proti domu. Vreme je bilo še vedno turobno, a v nas je bil mir in veselje.

Vilma

Poledica

Bilo je kar precej let nazaj. Takrat sem hodila v službo v Ajdovščino v tovarno Lipa, kjer smo izdelovali parket. Takrat se je delalo tudi na božič. Celo bolan nisi "smel" biti, ker bi to lahko pomenilo, da se izogibaš dela tisti dan. O praznovanju ni bilo govora, razen med seboj in s tistimi, ki si jim lahko zaupal. Z njimi si lahko kaj rekel.

No, jaz sem bila noseča. Zjutraj sem vstala in se odpravila v Ajdovščino. Snega še ni bilo, bila pa je huda poledica. Ja, bila je zelo huda poledica. Spodneslo me je in sem padla. Pa ni bila težava samo v tem, da sem padla, ampak se tudi pobrati nisem mogla. Tako sem dva kilometra drsala in drsela po »ta zadnji«. Nihče mi ni prišel naproti, da bi ga prosila, da bi mi pomagal na noge. Pri

nekem borovcu, ki je rasel ob cesti, sem se z nogami uprla v deblo in se z rokami prijela za steblo ter se dvignila na noge. Havla Bogu, da se nisem pri tem ne jaz ne otrok v meni poškodovala. Čuvala me je Božja roka.

Palačinke

Zbudila sem se v prijetno jutro. Ne spomnim se, kašen dan je bil. Gotova sem bila, da sem bila tistega dne prosta obveznosti: službe in vsega podobnega. Pomislila sem, da si bom privoščila tople palačinke in se s tem nekoliko »pocrkljala«. Zmešala sem maso (testo) za palačinke in začela peči. Pri tem opraviu sem bila zatopljena v svoje misli; saj veste, kako to gre; ko se človek sprosti, mu misli privrejo na plan. Vživela sem se v peko in uživala. Tudi misli, ki so rojile po glavi, niso motile užitka. Nenadoma me je iz tega stanja »predramilo« glasno trkanje po vratih. Pohitim do vrat in jih odprem. Pred vrati je stal Boris Cavazza. Začudena sem ga gledala. Preden sem kar koli utegnila vprašati, je gospod s širokim nasmehom na ustih spregovoril: »Tukaj pri vaši sosedu sva z ženo na obisku. Do nas je prispel prijeten vonj iz vašega stanovanja, zato sem prišel pogledat in vprašat, kaj dobrega se peče?« »Palačinke si pečem,« sem odgovorila. Takrat so se na vratih pojavile še gospe. »Dober dan,« sta pozdravili in tudi s širokim nasmehom dodali: »Ta prijetni vonj nas je privabil.« Povabila sem jih noter. Nadaljevala sem s peko palačink. Boris je želel, da preizkusi svoje spretnosti v peki palačink. Prepustila sem mu ponev, ženske smo se odmaknile in komentirale. Potem je preizkusila svoje spretnosti soseda Stanka, za njo pa gospa Cavazza. Na koncu se ni več vedelo, kdo peče palačinke, kdo jih maže z marmelado in kdo jih je. Z vonjem palačink se je močno širil tudi smeh po hiši. Takrat smo ugotovili, da je druženje prijetno in dragoceno. Tudi meni so spomini na prijetno druženje dragoceni.

HIPOKRATOV KOTIČEK

Pričel se je adventni čas. Pri nas bo to vrhunec pričakovanja novega družinskega člana. To je tudi razlog, da se naše poti vsaj za nekaj časa razhajajo. Z mesecem decembrom vas bo pričela obiskovati dr. Petra Ogrin; ne dvomim, da bo dobro skrbela za vaše zdravje.

Vse lepo vam želim v tem predprazničnem času in da bi tisti, ki to še lahko, svoje bližnje in domače vsaj za trenutek ustavili v večnem hitenju in naglici ter jim pokazali, za kaj je čas res vredno porabiti. Za drug drugega ...

Ob tej priložnosti bi se rada zahvalila tudi vsem zaposlenim, s katerimi sem imela priložnost sodelovati. Vsi opravljate lepo, a težko delo, ki ga ne zmore vsak, oziroma ga zmore redko kdo. Če pa se človek zaveda, da je delo z ljudmi in ZA ljudi edina pot, po kateri se samouresničuje, je v težkih trenutkih marsikaj lažje potrpeti.

Lep pozdrav in veliko zdravja vsem Vam!

Ana Kermavnar Marinšek, dr. med.

Voščilo otrok iz Miklavževega vrtca za praznike

DARINKA – vsem
stanovalcem želim, da bi
se rodil Jezus v srcu vseh;
v letu, ki prihaja, pa vere,
upanja in ljubezni.

JURIJ – da bi se čim
večkrat srečali;

NEŽA F. –
da bi bili
veseli;

KLARA –
želim, da bi
dolgo živeli;

AMBROŽ – da
ne bi zboleli za
kakšno boleznijo;

RADICA – da
bi imeli veliko
obiskov;

KONCERT

Nastop mešanega pevskega zbora je izzvenel čudovito!!!

Tudi jaz sem tiho pela, saj nisem mogla drugače. Na obrazih nastopajočih sem videla, kako srečni so, ker pojejo. Hvala!

Srčna hvala tudi zborovodju, gospodu Lovru.

Tinca

JUTRANJI POGLED SKOZI OKNO

Jutranje sonce je obsijalo smreke na oddaljenih hribih. Videlo se je, kot da bi bile posute s srebrnimi kristalčki. Zapadel je prvi sneg.

Tinca

NJUNA IN MOJA SREČA

Sreča je tudi to, ko vidiš, kako se mož in žena objameta, ko odhajata vsak na svoje delovno mesto. Sreča naj ju spremlja povsod! Moja sreča pa je, da sem njuno srečo ujela.

Tinca

Po spominih zapisal Franc Govekar, župnijski upravitelj v Zavratacih.

Bilo je v železnih letih jugoslovanske svobode, točno leta 1949. Bil sem preveč optimista in sem zaupal svobodi. Pa sem za Miklavža dobil prijatelje in sodelavce. V delavnici svojega prednika sem našel „ostanke“ za Miklavževo; dotlej so imeli še nekaj pravice in svobode. Pa hajdi: hudiču sem »štukal« (podaljšal) rep; nič lažjega. Angelu sem zravnal peruti; Miklavžu pa lepo zlato mitro, visoko škofovsko kapo.

Miklavža so lepo izvedli: obdarovali so vse otroke, igralcem odpustili, mene pa peljali v zapor v Tolmin za 14 dni: med božičnimi prazniki, vključno s Tremi kralji!

Strah

Skozi okno sobe, v kateri bivam, imam lep razgled. Iz nje vidim cesto, ki se zgubi med hišami. Vidim tudi del škarpe, ki meji cesto in cerkveno dvorišče. Današnje jutro je megleno, vendar se še vedno dovolj jasno vidi dogajanje na cesti oziroma na dvorišču. Prizor, ki ga vidim, me je prestrašil. Skupina mladih

dečkov, po videzu iz osnovne šole, se skriva za škarpo in kadi!!! Eden izmed njih je bil videt kot nekakšen vodja. To sem razbrala iz obnašanja, saj si je največ upal. Ob tem pogledu me je zagrabil strah – kam ta svet brede?! Tudi sama imam pravnuke in se sprašujem, kašen je vpliv družbe na njihovo vzgojo? Močno upam, da je večina naše mladine zdrave pameti in se ne bo zgledovala po teh, ki so, žal, zašli.

Ljubezen je sreča, a tudi gorje.
Kdor tega ne občuti, ničesar ne ve.
(Mari Troha)

Prišla je ur'ca,
šla je frizur'ca.
(Mari Troha)

Bodi pridna in poštena,
da boš možu dobra žena.
Za srečo ti je mar,
zato se jezit ne moreš nikdar.
(Mari Troha)

Nepredvideni dogodki

SREČA

Dva mlada človeka, Neža in Bogdan, sta se zaljubila, tako kot mnogi pred njima in mnogi za njima. Vendar je bila ta ljubezen nekaj posebnega. Bila je iskrena in zelo trdna. Oba sta bila revnega stanu, zato jima je večina svojcev, prijateljev in znancev odsvetovala zakon. Ona dva pa sta se kljub revščini in nestrinjanju okolice odločila za zakon. Župnik jima je po poroki segel v roko ter dejal: »Naj vaju ljubezen v srcu vodi.« Bogdan si je poiskal zaposlitev v tovarni. Plača je bila skromna, ampak bila je. Neža je kmalu zibala sina. Z veselim obrazom je čakala moža s toplim kosilom, ko se je vračal z dela. Bogdan je bil zelo skrben mož in oče. Takoj, ko se je končalo delo, je odšel domov. Nekateri sodelavci so po končanem delu odhajali v gostilno. Povabili so tudi Bogdana, naj se jim pridruži. Pa je odbil povabilo z izgovorom, da ga doma čaka družina. Družba, ki je bila radoživa in brez skrbi, ni imela razumevanja za takšne izgovore. Dva sodelavca sta ga prijela pod roke in ga nekako želela prisiliti v njihovo družbo. Bogdan je bil močan, zamahnil je z rokami, da se osvobodi prijema ... in ... eden izmed sodelavcev je padel po tleh. Pri tem se je močno udaril v glavo ob rob cestišča. Nastala je panika. Bogdan, ki ni imel nobenega slabega namena, se je samo želel osvoboditi prijema. Sedaj pa je nepredvideni dogodek zasukal zadevo v popolnoma drugačno smer. Udarec je bil usoden. Sodišče je Bogdana spoznalo za krivega in ga obsodilo na sedem let zapora. V zaporu se je Bogdan

zelo sekiral in obžaloval dogodek. Razmišljal je: »Če prestanem to kazen in bo Neža zmogla ta čas preživeti sebe in otroka, kako bom živel s to nalepko? Mojemu sinu bodo lahko očitali moje grehe, čeprav po krivici.«

To ga je spravilo s tega sveta.

Neža, ki je do sedaj težko živela, se je znašla v brezizhodni situaciji. Žalost in revščina sta jo, z roko v roki, stiskala. Ni videla izhoda. Po nasvet se je zatekla h gospodu župniku. Ta, ki je vso situacijo poznal že vse od začetka, je Nežo potolažil z besedami, da naj potrpi nekaj dni, potem naj se oglasi pri njem. Neža se je oglasila s pričakovanjem na pomoč. Župnik pa je Neži razložil, da pozna zelo ugleden in premožen zakonski par, ki bi posvojil njenega sina. Neži se je srce stisnilo od bolečine, komaj je dihala. Šepnila je z drhtečim glasom: »A da bi dala otroka?« Gospod jo je opazoval in nadaljeval pripovedovanje. »Oni so premožni ljudje in potrebujejo tudi pestunjo za svojega sina.« Neža ni takoj razumela, kaj je s tem povedal. Požirala je solze in se spraševala, če je edina možna rešitev, da bi dala otroka v posvojitev. Nežina glava je visela, kot da ne bi bila na hrbtenici. Gospod je nadaljeval: »Vem, da boš upoštevala moja navodila, zato sem jima ponudil, da jima najdem tudi pridno deklo, ki bo dobro skrbela za sina. Torej, Neža, jutri pripravi za pot sebe in otroka.« Neža je sedaj razumela, da je sin posvojen, ona pa bo kot dekla skrbela za njega. Skočila je na noge: »Torej bom ob njem!« Gospoda je zgrabila za roko in jo poljubila. Solze so ji lile niz lica. Ni mogla govoriti, samo pokimala je z glavo. Preden je odšla, ji je župnik razložil: »Ti si dekla in za njihovega sina boš skrbela. Naj bo to za tebe sveta dolžnost. (S tem je razumela, da skrivnost ostane skrivnost.) Še enkrat je prikimala.

Zgodaj zjutraj je vstala, umila otroka in sebe ter se oblekla v najlepša oblačila, kar jih je imela, in se oglasila pri župniku. Ta jo je peljal v sosednjo Avstrijo v veliko in lepo hišo, opremljeno z dragim pohištvom. Pred hišo so čakali prijazni ljudje, ki so bili sina zelo veseli. Peljali so jih v hišo in jim jo razkazali. Neži so pokazali, kje je njena soba. Bila je blizu otroške, da bo lahko tudi ponoči popazila na njega, če bo potrebno. Razložili so ji, da je njena največja dolžnost pri hiši, da skrbi za otroka. Neža je prikimala. Po kosilu se je župnik odpravil nazaj domov. Segel je domačinom v roko. Ti so se mu še enkrat prav pristrčno zahvalili. Pogledal je Nežo in ji segel v roko, potem pa dejal: »Verjamem, da boš pridna in da mi ne bo treba iskati drugega dekleta.« Neža je pri tem držala otroka v naročju. Molče se mu je nasmehnila, kot bi obljubljala pridnost, in se mu hkrati zahvaljevala. Potem je odšel.

Dnevi, meseci, leta so minevali, otrok je rastel. Neža je lepo skrbela za njega. Domačina sta imela sina zelo rada in z Nežo sta bila zadovoljna. Tudi, če so jo samo pustili doma z otrokom, vedno je bilo vse v redu. Nikoli se ni pritoževala,

da ji je odveč, kar koli je bilo treba storiti, in tudi ponoči, če je bilo treba, je ob njem bedela vso noč. Predvsem ko so bile kašne otroške bolezni ali kaj drugega, da ni spal. Takšno vedenje dekle ji je dajalo visoko ceno pri njenih gospodarjih. Pridobila si je njihovo zaupanje. Včasih se je, ko so vsi spali in je bila tišina slišna, ko je luna pletla srebrne niti skozi okna čarobnih noči, usedla ob posteljo k sinu. Opazovala ga je, kako mirno diha med spanjem. Tiho mu je zapela in ga nežno božala. Nekje v globini sebe je zaihtela za svojim življenjem, ki bi ga lahko živela z Bogdanom.

Ko je otrok zrastel v fanta, da niso potrebovali več pestunje, so jo zaradi pridnosti obdržali pri hiši. Neža, ki se je po tihem bala, da je ne bodo potrebovali in bi zaradi tega morala zapustiti hišo, se je te odločitve zelo razveselila. Pomagala je pri vseh hišnih opravilih in v nadaljnjem je imela priložnost biti ob sinu in spremljati njegovo odraščanje in vzgojo ter celo sodelovati pri tem. Fant je bil nadarjen in v šoli mu je odlično šlo. Končal je gimnazijo in se odločil, da študira teologijo. Opravil je vse potrebne študije in prišel je čas, ko je kot župnik pel novo mašo. Na slovesnost je bilo povabljenno veliko gostov. Vsi so čestitali in hvalili fantovo pridnost ter se veselili skupaj s ponosnimi starši. Neža je stala v sobi. V roki je imela rožni venec in šopek c vetlic. Opazovala je dogajanje. Sin je bil odrasel. Sedaj je njeno materino srce popustilo in izgubila je nadzor nad sabo. Planila je k sinu, pokleknila pred njega ter rekla: »Sedaj, sin moj, prosim, blagoslovi tudi svojo mater!«

Antonija Čop

Martinovanje vseh skupin

»Sv. Martin dela iz mošta vin',« tako pravijo že stoletja. Tudi mi, stanovalci Doma, smo želeli to preveriti. Odločili smo se, da se vse skupine zberemo v jedilnici in priredimo Martinovo popoldne. Rečeno, storjeno! Najprej smo obnovili zgodbo sv. Martina. Spoznali smo, da je še v današnjem času potreba po

ljudeh, ki bi svoj plašč podarili tistim, ki so brez vsega. »Gagali« smo tako kot gosi, ki so ga izdale, da bi pokazali, da ta praznik ne bo zamrl. Sledilo je veselo razpoloženje. Zaigrala je harmonika našega Franca Jeraja, ki je vedno pripravljen popestriti naša praznovanja. Poskusili smo Martinove dobrote in

seveda dobro kapljico ter se ob tem smejali šalam naših prostovoljk. Naša grla so pela in pela, a kaj, ko je tako hitro prišel čas za večerjo. »Pa drugič naprej,« smo rekli, »saj bo kmalu Miklavž pa božič in novo leto.« »Kaj pa pustovanje?« se je slišalo. Tudi to, ja, vse bo še, le naj nam da Bog zdravje, za dobro voljo pa bomo sami poskrbeli.

Ana Marija

V družbi starejših

MIR

V družbi starejših iz Doma Marije in Marte nam je zelo prijetno, posebno zato, ker vemo, da delamo dobro delo. Starejšim ljudem krajšamo čas, oni pa nas navdajajo s svojo modrostjo in izkušnjami.

Zadnjič smo se pogovarjali o svetem Miklavžu in otroci so hiteli pripovedovati, kakšne želje so mu napisali. Tia si na primer želi Hallo Kitty mizo,

Ana pa stojalo za note, da bo lahko vadila violino. Tudi ostali otroci so našteali vse svoje željene igrače.

Nato smo prisluhnili še starejšim. Izvedeli smo, da je njim Miklavž prinesel predvsem suho sadje, orehe, zelje, sadje, parkeljne iz testa in včasih tudi kakšne barvice. Čeprav so bile to le malenkosti, so bili zelo veseli. Gospa Viktorija nam je zaupala, da ji je sveti Miklavž enkrat prinesel doma narejeno punčko iz cunj. Zelo je bila vesela. Ko se je šla ven igrat in je stopila skozi vhodna vrata, pa je zapihala močna primorska burja in ji odnesla punčko. Takrat je bila zelo žalostna in je jokala.

Spoznali smo, da so bili včasih otroci veliko bolj skromni kot smo mi danes. V pogovorih s starejšimi ljudmi se res lahko veliko naučimo.

Marta Cigale

SREČNO 2011

AKTIVNOSTI V DECEMBRU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
- ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
- ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- ❖ 2. SKUPINA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

PONEDELJEK: ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;

SREDA, 1. 12. 2010, ob 10. uri: srečanje s knjižničarko;

SREDA, 8. 12. 2010, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi – Brezmadežna;

SREDA, 15. 12. 2010, ob 10. uri: obisk otrok iz Karitasovega vrtca;

PETEK, 17. 12. 2010, ob 9.30 uri: spovedovanje za vse stanovalce;

TOREK, 21. 12. 2010, ob 10. uri: obisk društva upokojencev Logatec;

SREDA, 22. 12. 2010, ob 10. uri: igrice skupine Nazaret;

SOBOTA, 25. 12. 2010, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi – BOŽIČ;

PONEDELJEK, SREDA, PETEK: ob 7. uri telovadba v Domu Marije;

PETEK: ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA: ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

SMEJALNICA

Avtobus ustavi, možakar na postaji pomoli glavo in vpraša voznika: »Če imaš s sabo rože, je treba plačati?« »Ne, za rože je zastonj.« Mož prime ženo pod roko: »No, stopi „Marjetka“, zate je zastonj!«

Mlinarja so terjali, da stopi v zadrugo, kot so že vsi obrtniki. »Kaj mi hočete? Saj že vse življenje delam – za druge.«

Gost v restavraciji naroči natarkarju fižolovo juho, paradižnikovo solato in še čokoladni puding. Natarak mu ponudi meni. »Ne, hvala, ni treba, sem že vse prebral na prtju.«

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.